

Letní slavnosti staré hudby 2013

14. 7. 2013, od 15.00
Clam-Gallasův palác
Husova 20, Praha 1

Palazzo in festa

Koncert na nádvoří

Canzoni e Canzonetti

Giovanni Francesco Anerio (cca 1567–1630)
Luca Marenzio (1553–1599)
Tomás Luis de Victoria (1548–1611)
Giovanni Girolamo Kapsberger (cca 1580–1651)

CAPELLA ORNAMENTATA

Miroslav Kúzl – cink
Pavel Novotný, Ondřej Sokol – renesanční trombony
Richard Šeda – cink, umělecký vedoucí

Hudební dílna v Mramorovém sále

Všecky cesty vedou do příma!

aneb Potoulání po Muzice 17. století

Michael Pospíšil – zpěv, píšťaly, šalmaje, ciňk, dudy, mandolina, niněra, varhánky
Mara Gerety – husle, pošetky

Koncert v Mramorovém sále

Amore a Roma

Tocaty, sonáty, sinfonie, villanely

Giovanni Girolamo Kapsberger (c. 1580–1651)
Girolamo Frescobaldi (1583–1643)
Tarquinio Merula (1594/1595–1665)
Francesco Turini (c. 1595–1656)

Helena Kornfeld Zemanová – barokní housle

Richard Šeda – cink

Hana Fleková – barokní violoncello

Jan Krejča – teorba, barokní kytara

Pablo Kornfeld – cembalo, varhanní positiv

Letošní dramaturgie Letních slavností staré hudby představuje Řím jako živé hudební centrum, místo zrodu či dotváření řady hudebních žánrů a stylů, od oratoria jako duchovní obdoby barokní opery přes světskou kantátu a instrumentální sólovou sonátu až po velkolepé, orchestrální concerto grosso. Atmosféra letní Prahy a překrásné prostředí všech koncertních prostor nepochybně přispějí k jižansky uvolněnému a zároveň slavnostnímu rázu tří festivalových týdnů.

Obojí se prolíná v koncepci doprovodné akce festivalu, tento rok v premiéře. **14. července** se prostory staropražského **Clam-Gallasova paláce**, od malebných nádvoří přes schodiště zdobené Braunovými plastikami po krásný mramorový sál, rozeznějí fanfárami, římskými barokními písněmi, tanci a sonátami. V připravené hudební dílně si zájemci, včetně těch nejmenších posluchačů, budou moci vyzkoušet společné muzicírování a seznámit se s barokními nástroji, chybět nebude ani občerstvení včetně italského *caffè* a *gelato* – zkrátka pravé letní *Palazzo in festa* ...

18. 7. 2013, 19.30

Pražský hrad, Španělský sál

Praha 1

Theatrum sacrum

Marco Marazzoli (cca 1602/05–1662)

San Tomaso, oratorium / oratorio à 5

(Sign. Q 43, Mezinárodní muzeum a knihovna hudby, Boloňa)

Johann Caspar Kerll (1627–1693)

Exultate corda devota, pro tři hlasy a basso continuo

(z *Delectus sacrarum cantionum*, Mnichov 1669)

Marco Marazzoli

Per il Giorno di Resurrettione, oratorium à 6

(Sign. Q 43, Boloňa)

přestávka

Johann Caspar Kerll

Salve Regina, pro dva hlasy a basso continuo
(z *Delectus sacrarum cantionum*)

Johann Rosenmüller (cca 1619–1684)

Mater Jerusalem, pro tři hlasy a basso continuo /
(z *Sammlung Bokemeyer*, Ms. 18882,
Státní knihovna Berlín)

Giacomo Carissimi (1605–1674)

Historia di Jephthe, oratorium à 6

CANTUS CÖLLN

Konrad JUNGHÄNEL – umělecký vedoucí

Magdalene Harer, Mechthild Bach, Julia Kirchner – soprán

Alexander Schneider – alt

Hans Jörg Mammel – tenor

Markus Flaig – bas

Albert Brüggem – violoncello

Matthias Müller – teorba

Carsten Lohff – varhany

Za podpory Česko-německého fondu budoucnosti, Goethe-Institutu a Ministerstva zahraničních věcí Spolkové republiky Německo

Toho červencového večera bude Španělský sál zářit. A to nejen v očích milovníků hudby, ale na celou Prahu. Vždyť zdroj bude nadobyčej silný! Totiž jas římských oratorií barokních mistrů Marca Marazzoliho, Giacomu Carissimiho a jejich mnichovského následovníka Johanna Caspara Kerlla. Jejich více než důstojným interpretem bude věhlasný německý soubor vokálních sólistů Cantus Cölln s uměleckým vedoucím Konradem Junghänelem. Tak do Prahy na tři týdny vstoupí věčný Řím. Tak bude v pablescích zahájen již 14. ročník Letních slavností staré hudby. A nejen v pablescích, ale také v salvách, neboť v Carissimiho honosném oratoriu *Historia di Jephthe* zní i zvuky bitvy.

Cantus Cölln

Soubor vokálních sólistů Cantus Cölln vznikl v roce 1987 z iniciativy loutnisty Konrada Junghänela. V průběhu několika let se ansámbl stal jedním z nejlepších vokálních uskupení na světě. Jádrem jejich hudebního zaměření je často opomíjený německý a italský repertoár období renesance a baroka, za jehož interpretaci se souboru dostalo vysokého ocenění posluchačů i kritiky. Všech více než 35 CD nahrávek, jež Cantus Cölln dosud pořídil, obdrželo prestižní ocenění, z nichž jmenujme alespoň Edison Awards Classical, Diapason d'Or, ffff de Télérama, 10 de Répertoire, Choc du Monde de la Musique a Grand Prix du Disque (Académie Charles Cros).

Kritika opakovaně poukazuje na schopnost jednotlivých pěvců, kteří jsou bez výjimky také úspěšní sólisté, docílit dokonale ansámblového, celistvého projevu, aniž by se přitom ztrácel jejich specifický hlasový tón. Krátce po založení souboru označil francouzský časopis *Diapason* Cantus Cölln za jeden z “nejpozoruhodnějších nových objevů na poli staré hudby”.

Výlučné postavení Cantus Cölln na současné hudební scéně se zakládá na řadě úspěšných vystoupení na mezinárodních hudebních festivalech a pódii v Evropě (Herne, Stuttgart, Utrecht, Innsbruck, Schleswig-Holstein, Salzburg, Barcelona, Breslau ad.) a bezpočtu pozvání k účinkování v Severní a Jižní Americe, Africe, Austrálii a Asii. Četné rozhlasové nahrávky a dlouhodobý natáčecí plán u Deutsche Harmonia Mundi-BMG, Harmonia Mundi France a nedávno také německé společnosti Accent přispívají k potvrzení mezinárodní prestiže tělesa.

Konrad Junghänel

Konrad Junghänel patří k předním dirigentům v oblasti staré hudby. Hudební kariéru zahájil jako mezinárodně uznávaný loutnista. Po studiích na Hochschule für Musik und Tanz Köln pravidelně spolupracoval s René Jacobsem a dalšími umělci a špičkovými soubory, jako jsou Les Arts Florissants, La Petite Bande a Musica Antiqua Köln. Jako sólista a vyhledávaný komorní hráč vystupoval Konrad Junghänel v Evropě, Spojených státech, Japonsku, Jižní Americe a Africe. Jeho kompletní nahrávka loutnového díla J. S. Bacha a nahrávka skladeb pro sólovou loutnu S. L. Weisse se setkala s mezinárodním ohlasem. Od roku 1994 působí Konrad Junghänel jako profesor na státní hudební konzervatoři v Kolíně. V roce 1987 jej zájem o barokní vokální repertoár přivedl k založení souboru vokálních sólistů Cantus Cölln, který je dnes považován za jedno z nejlepších uskupení v oboru na světě.

V posledních deseti letech je Konrad Junghänel žádaným hostujícím dirigentem koncertních provedení a zejména scénických představení barokní a raně klasicistní hudby v Německu i v zahraničí. Výsledky jeho intenzivní práce s barokními ansámblu i moderními tělesy se setkaly s nadšeným odborným ohlasem. Kritika vyzdvihuje závratná tempa a dramatickou expresivitu jeho interpretací, stejně jako práci se zvukem, průzračným a zároveň témbrově pestrým. V anketě, publikované německým magazínem *Welt am Sonntag*, byl Konrad Junghänel kritikou nominován na titul nejlepšího dirigenta operní sezony 2010/2011 v Severním Porýní-Vestfálsku.

K vrcholům uplynulých sezon patří Junghänelovo nastudování Rameauových *Les Paladins* (režie Arila Siegert) pro Deutsche Oper am Rhein Düsseldorf/Duisburg a Purcellovy opery *Dido and Aeneas* pro Saarländisches Staatstheater Saarbrücken (2010). Velký úspěch představení Monteverdiho *Korunovace Poppeiny* (režie Dietrich Hilsdorf) a Mozartova *Únosu ze serailu* (režie Uwe Eric Laufenberg) v kolínské Státní opeře stál za vznikem cyklu Monteverdiho a Mozartových oper pod Junghänelovým hudebním vedením. V lednu 2011 dirigoval Konrad Junghänel Rameauovu *Platée* (režie Karoline Gruber) v Deutsche Oper am Rhein Düsseldorf/Duisburg. Následovaly Mozartova *La Clemenza di Tito* (říjen 2011, režie Uwe Eric Laufenberg) a Monteverdiho *Návrat Odyssea do vlasti* (únor 2012, režie Bernd Mottl). Vedle úspěšné produkce Händelova *Xerxe* v Komické opeře Berlín (květen 2012, režie Stefan Herheim) hostoval Konrad Junghänel také v norském Bergenu.

23. 7. 2013, 20.00

**Klášter sv. Anežky České, kostel sv. Salvátora
Anežská 12, Praha 1**

Cappella Sistina

Introit (chorál)

Giovanni Battista Pierluigi da Palestrina (1525/26–1594)

Missa Papae Marcelli

Kyrie

Gloria

Credo

Sanctus – Benedictus

Agnus Dei I, II

přestávka

Felice Anerio (cca 1560–1614)

Ave Regina coelorum à 8

Cristóbal de Morales (cca 1500–1553)

Parce mihi, Domine

(z *Officium defunctorum*)

Jean Mouton (před 1459–1522)

Nesciens mater Virgo virum

Gregorio Allegri (1582–1652)

Miserere mei, Deus

CAPPELLA MARIANA

Vojtěch SEMERÁD – tenor, umělecký vedoucí

Hana Blažíková, Tereza Havlíková, Barbora Sojková – soprán

Daniela Čermáková, Jan Mikušek – alt

Tomáš Lajtkep – tenor

Tomáš Král – baryton

Jaromír Nosek – bas

Kdysi ze Sixtinské kaple nestoupal jen kouř, který zajímal celý svět. Vatikán prostupovala také povznášející hudba. Kostel sv. Salvátora vprostřed kláštera sv. Anežky zažije 23. července magickou přeměnu v Cappellu Sistinu, již pod vedením Vojtěcha Semeráda zprostředkuje vokální ansámbl Cappella Mariana. Ta skrze svou znějící kontemplaci připomene renesanční mistry, kteří Sixtinu ve zlaté éře Říma povyšovali skladatelským umem i vlastními hlasy – Felice Aneria, Jeana Moutona či Cristóbal de Morales, jenž se při zpěvu nechával inspirovat tehdy právě vznikajícími nástěnnými malbami Michelangela. Zazní také *Missa Papae Marcelli* Giovanni Battisty Pierluigiho da Palestrina, k níž se váže legenda o plánovaném zákazu polyfonní hudby v chrámu tridentským koncilem (1545–1536). To, že zákaz nakonec vydán nebyl, příznivě ovlivnil také průzračný styl věčné, dodnes jímající mše da Palestriny. Slavné a Vatikánem přísně střežené *Miserere mei, Deus* Gregoria Allegriho zase natolik poblouznilo mladého Wolfganga Amadea Mozarta, že si je vryl do paměti a později tajně zapsal, riskuje tak exkomunikaci. Jistě i sv. Anežka na chvíli přestane pečovat o chudé a nemocné, aby z hudby načerpala sil...

Cappella Mariana

Cappella Mariana je komorní vokální soubor, který se specializuje na interpretaci středověkého vícehlasu, renesanční polyfonie a vokálních děl raného baroka. Vystoupení ansámblu se setkala s nadšeným přijetím publika, kritika cení především expresivitu projevu a citlivý přístup k práci s textem. Cappella Mariana vznikla v roce 2008 a jako jeden z mála domácích vokálních souborů se zaměřuje na uvádění pozapomenutých děl vrcholné vokální polyfonie z oblasti italské, vlámské či anglické renesance. Umělecky zastřešuje koncertní cyklus s názvem Postní pátky, navazující na tradici hudebních představení u křižovníků u Karlova mostu.

Členy souboru jsou mezinárodně uznávaní pěvci, kteří pravidelně spolupracují se souborem Collegium Marianum a vystupují na prestižních evropských festivalech (např. Festival Oude Muziek Utrecht, Festival de Sablé, Tage Alter Musik Regensburg, Bachfest Leipzig, Mozartfest, Pražské jaro, Mitte Europa či Bolzano Festival Bozen). Dále se věnují interpretaci barokní a předromantické hudby a účinkují na českých a zahraničních pódii se soubory jako Bach Collegium Japan, Collegium Vocale Gent, Tiburtina Ensemble, Collegium 1704 či Douce Memoire. V prosinci 2012 ansámbl vydal profilovou nahrávku pod názvem *Sacrum et Profanum*.

Ansámbl působí pod uměleckým vedením Vojtěcha Semeráda, který po ukončení studií na Univerzitě Karlově v Praze a Conservatoire national supérieur v Paříži pokračuje ve

výzkumu na papežském institutu Musica Sacra v Římě a dále si prohlubuje znalosti v oborech od gregoriánského chorálu až po renesanční polyfonii.

Vojtěch Semerád

Vojtěch Semerád je absolventem Pražské konzervatoře, Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze (obor Sbormistrovství) a Conservatoire National Supérieur de Musique v Paříži (barokní housle ve třídě Françoise Fernandéze). Je finalistou mezinárodní soutěže Telemann-Wettbewerb v Magdeburgu. Svůj zájem o gregoriánský chorál a vokální polyfonii rozšiřuje v doktorandském studiu na papežském institutu Musica Sacra v Římě a pravidelně hostuje v Choeur grégorien de Paris.

Vojtěch Semerád je členem souboru Collegium Marianum, který vedle pravidelné koncertní činnosti v Praze realizuje rozsáhlé projekty s významnými zahraničními dirigenty, sólisty, režiséry a choreografy (Andrew Parrot, Peter Kooij, Sergio Azzolini, Benjamin Lazar ad.). Jako sólista a komorní hráč vystupuje na významných evropských pódiiích a festivalech (Théâtre Champs Elysées, Palau de Música Barcelone, Concertgebouw Rotterdam, Tage Alter Musik Regensburg, Bachfest Leipzig, Pražské jaro ad.) a pravidelně účinkuje se soubory jako Le Poème Harmonique, Les Folies Françaises a Les Paladins. Podílí se na natáčení pro Deutsche Gramophon, Naïve nebo Supraphon a pravidelně též nahrává pro Českou televizi a rozhlas.

25. 7. 2013, 20.00

**Novoměstská radnice, Velký sál
Karlovo náměstí 1/23, Praha 2**

Spinato intorno al cor

Antonio Zacara da Teramo (cca 1350/60–1413)

Ferito già d'un amoroso dardo
Movit'a pietade – Sq
Benché lontan me trov'in altra parte – S
(vše z *Codex Squarcialupi*, Florencie,
Biblioteca Medicea Laurenziana, Med. Pal. 87)

Le temps verràà tamtoust après
(Turín, Biblioteca Reale, T-III-2)
Nuda non era, preso altro vestito
(Oxford, Bodleian Library, Chansonnier Canonici Miscellaneous 213)
Plorans ploravi perchè la fortuna
(z *Codex Mancini*, Lucca, Archivio di Stato, 184-I-PEc 3065)

Spinato intorno al cor (instrumentální verze)
Un fior gentil m'apparse – Mancini
Rosetta che non canbi may colore – Mancini
Spinato intorno al cor
(vše z *Codex Mancini*)

CURRENTES

Kristin Mulders – mezzosoprán

Kjetil Almenning – tenor

Hans Lub – fidula

Jostein Gundersen – flétny, umělecký vedoucí

David Catalunya – kladívkové clavicymbalum

25. července si Karlova Novoměstská radnice vzpomene na hudbu, při níž vznikala. Proslulý norský flétnista Jostein Gundersen s ansámblem Currentes a dvěma pěvci – Kristinou Mulders a Kjetilem Almenningem – totiž její dávné zdi rozezvučí ballatami, chansony a madrigaly. Sofistikovaná a zároveň strhující až mystická hudba bude z pera italského zpěváka a skladatele doby trecenta Antonia Zacara da Teramo (cca 1365–1416), současníka Karla IV.

Currentes

Soubor vznikl v roce 2006 z popudu uměleckého vedoucího Josteina Gundersena. Vystupoval v Norsku, Dánsku, Německu, Itálii a v loňském roce také na Svatováclavském hudebním festivalu v České republice. Umělecké zaměření Currentes klade zvláštní důraz na polyfonní hudbu pozdního středověku a renesance. Soubor rozvíjí tvůrčí přístup ke všemu, co není obsahem notového záznamu, přičemž součástí interpretací jsou neotřelé instrumentace a ornamenty či dokonce celé improvizované části a pasáže. Výsledkem zájmu o nové formy hudebního výrazu jsou novátorská pojetí hudby renesance a středověku, ale také řada popudů k novým skladbám současných norských autorů (v roce 2011 uvedl soubor premiéru *Miniatur* pro středověké nástroje Eivinda Bueneho, v letošní sezoně poprvé představí nová díla Morten Eide Pedersena). Currentes se těší podpoře norského ministerstva kultury a města Bergenu

a je spoluzakladatelem a partnerem festivalu Bergenské dny středověké hudby. První CD nahrávka souboru, obsahující program dnešního koncertu s hudbou Antonia Zacara da Teramo, vyšla u společnosti LAWO Classics v roce 2012 a získala řadu ocenění v Norsku, Švédsku, Německu a v České republice a byla nominována na cenu „CD roku 2013“ na serveru <medieval.org>. Na říjen letošního roku připravuje soubor další nahrávku, tentokrát s hudbou Francesca Landiniho, Guillaumea Dufaye a Eivinda Bueneho.

Jostein Gundersen

Jostein Gundersen studoval hru na zobcové flétny u Frode Thorsena na Akademii Edvarda Griega v Bergenu, se specializací na hudební pedagogiku (2001) a interpretaci (2004). V roce 2003 navíc úspěšně absolvoval *Konzertexamen* u Petera Holtslaga na Hochschule für Musik und Theater v Hamburku (2003). V letech 2005 až 2009 byl členem norského Programu pro umělecký výzkum se zaměřením na improvizaci diminucí v polyfonním repertoáru od poloviny 14. do konce 17. století. Vyučuje hru na zobcovou flétnu, barokní ansámblovou hru a hudební teorii na Akademii Edvarda Griega v Bergenu a historickou improvizaci na Hochschule für Musik und Theater „Felix Mendelssohn-Bartholdy“ v Lipsku. Gundersen vede mistrovské kurzy, dílny a přednášky na hudebních institucích v Portugalsku, Rakousku, Německu, České republice a Spojených státech.

Je vyhledávaným komorním hráčem a jako sólista i člen různých uskupení vystupoval v řadě zemí Evropy. Výsledkem zájmu Josteina Gundersena o současnou hudbu je řada premiérových uvedení děl mladých norských autorů jako Tor-Erika Hellesena, Josteina Stalheima, Rubena Sverre Gjertsena a Berge Osnese, ale také českého skladatele Jana Rokyty.

29. 7. 2013, 20.00

Zámek Troja

U Trojského zámku 1, Praha 7

El tambor del mundo

Gaspar Sanz (1. pol. 17. stol. – poč. 18. stol.)

Marionas (*Instrucción de música*, Zaragoza 1674)

Antonio Cesti (cca 1623–1669)

Era la notte, e muto

Antonio de Santa Cruz (fl. 17. stol.)

Jácaras

Giovanni Felice Sances (cca 1600–1679)

Pianto della Madonna (Stabat Mater)

(z *Mottei a voce sola*, Benátky 1638)

Non sia chi mi riprenda (ciaccona)

Giovanni Battista Vitali (1632–1692)

Bergamasca per la lettera B

Domenico Mazzocchi (1592–1665)

No me mueve mi Dios (sonetto)

(z *Dialoghi, e sonetti...*, Řím 1638)

Gaspar Sanz

Canarios (*Instrucción de Música*)

přestávka

Giovanni Girolamo Kapsperger (cca 1580–1651)

Passacaglia

(z *Libro quatro d'intavolatura...*, Řím 1640)

José de Torres y Martínez Bravo (cca 1670–1738)

Flavescite, serenate (kantáta)

(z *Arte de canto llano...*, Madrid 1705)

Juan Hidalgo de Polanco (1614–1685)

La noche tenebrosa

(*Ms.*, Biblioteca Nacional de España)

Giovanni Girolamo Kapsperger

La Kaspberger

Santiago de Murcia (cca 1682 – cca 1740)

Cumbés (z *Saldívar Codex No. 4*, cca 1732)

Anonym

Dígame un requiebro

Autorem všech úprav je Enrike Solinís.

EUSKALBARROKENSEMBLE

Carlos Mena – kontratenor

Josetxu Obregón – barokní violoncello

Enrike Solinís – loutna, umělecký vedoucí

David Mayoral – bicí

Carlos Mena

Carlos Mena pochází z Vitoria-Gasteiz ve Španělsku a studoval na Schole Cantorum Basiliensis v Basileji ve třídě Richarda Levitta a René Jacobse.

Jeho umění měli možnost obdivovat posluchači v různých částech světa, v prestižních koncertních sálech, jako jsou Kontzerthaus ve Vídni, Teatro Colon v Buenos Aires, Alice Tully Hall v New Yorku, Fisher Symphony Hall v Detroitu, Kennedy Center ve Washingtonu, Suntory Hall a Opera City Hall v Tokiu, Sydney Opera House a koncertní sál Berlínských filharmoniků.

Carlos Mena ztvárnil titulní roli v Händelově opeře *Radamisto* v inscenaci pro Salzburger Festspiele, která byla s úspěchem uvedena ve Felsenreitschule v Salcburku, v Dortmund Kontzerthaus, v sále vídeňského Hudebního spolku a v amsterdamském Concertgebouw. K dalším jeho scénickým angažmá patří role Speranzy v Monteverdiho *Orfeovi* v berlínské Státní opeře, role Angela Custoda v Cavalieriho *Rappresentazione* (Představení o duši a těle) v Théâtre de la Monnaie v Bruselu, účinkování v *Europeře č. 5* Johna Cage na Flanders Festival, ztvárnění postavy Oberona v Brittenově *Snu noci svatojánské* v Teatro Real v Madridu, účinkování v inscenaci Mozartovy opery *Ascanio v Albě* v Barbican Centre v Londýně, Vivaldiho *Tamerlanovi* v Teatro Arriaga v Bilbao a řada dalších.

Mezi nejúspěšnější nahrávky Carlose Meny patří tituly „De Aeternitate“ (Mirare), oceněný Zlatou ladičkou časopisu *Diapason* za nejlepší barokní recitál roku 2002, a „Et Iesum“ (Harmonia Mundi), který dosáhl na „Nejlepší CD roku 2004“ podle časopisu *CD Compact*. Dalším fenomenálním úspěchem je nahrávka zahrnující Vivaldiho a Pergolesiho *Stabat Mater* a dále Janovy pašije, Magnificat a kantáty J. S. Bacha (The Editor's Choice časopisu *Grammophone*, 10 de Répertoire a Choc du Monde de la Musique). Carlos Mena interpretuje také romantické písně a koncertní repertoár 20. století: Stravinsky, Britten, Orff, Bernaola, Bernstein, Benjamin, Erkoreka, Sánchez-Verdú a Vaughan-Williams.

Euskalbarrokensemble

Soubor, který vznikl z popudu kytaristy Enrike Solinise, se věnuje hudební tradici evropských a amerických kultur. Přístup k interpretaci historického repertoáru vyzdvihuje přirozenost a spontaneitu a klade důraz na uvádění pozapomenutých děl s poukazem na nepřeborné hudební dědictví. Všechny projekty souboru se opírají o důsledný muzikologický výzkum, ale také kreativní přístup k interpretaci. Řada programů (např. nedávno sestavený projekt s názvem Euskal Antiqua project) zahrnuje repertoár a provozovací praxi z různých zemí a oblastí na rozsáhlém území od Středního východu po Středomoří a často představuje hudbu pocházející až z Nového světa.

Euskalbarrokensemble je pravidelným hostem mezinárodních hudebních festivalů jako Montreal Baroque Festival, Auditorio Nacional v Madridu, Euskalduna Jauregia v Baskicku, Festival Leo Brouwer v Havaně a další. Vystoupení souboru se setkávají s nadšeným ohlasem posluchačů i kritiky.

Enrike Solinís

Enrike Solinís Azpiazu pochází z Bilbaa, kde také studoval hru na kytaru a historicky poučenou interpretaci na Conservatorio Superior de Música J.C. de Arriaga. Ve studiích pokračoval na Escola Superior de Música de Catalunya v Barceloně. Je laureátem řady mezinárodních soutěží, jako například Concurso Internacional de Comillas, Mezinárodní hudební soutěže Ataulfa Argentý a Mezinárodní hudební soutěže Andrése Segoviy, a je považován za jednoho z předních kytarových virtuosů své generace. Solinís pravidelně spolupracuje s řadou předních hudebních těles, jako jsou Hesperion XXI, Le Concert des Nations a la Capella Real de Catalunya (vše pod vedením Jordi Savalla), Akademie für Alte Musik, jejíž jádro vystoupilo na Letních slavnostech staré hudby v loňském roce, a Le Concert d'Astrée. Je zván k účinkování na významných světových pódii, z nichž uvádíme alespoň Carnegie Hall, Konzerthaus Berlin či Théâtre des Champs Elysées v Paříži. V roce 2006 založil soubor Euskalbarrokensemble, jehož je uměleckým vedoucím.

31. 7. 2013, 20.00

Břevnovský klášter, Tereziánský sál

Markétská 1, Praha 6

Roma Lusitana – Lisbona Romana

Pietro Paolo Capellini (fl. 2. pol. 17. stol.)

Sonáta pro housle a basso continuo

Adagio, Allegro, Adagio, Allegro

(Coimbra, Biblioteca Geral da Universidade, MM 63)

Pedro Lopes Nogueira (fl. 1720)

4 kusy pro housle a basso continuo

[Andante], [Fuga], [Allemanda: Allegro], Folias

(Lisabon, Biblioteca Nacional, MM 4824)

José António Carlos de Seixas (1704–1742)

Sonáta pro violoncello a basso continuo, Ap. 19.1

Allegro, Minuet

(Coimbra, MM 58)

Sonáta pro cembalo, Ap. 19.7

Allegretto, Adagio, Allegro

(Lisabon, MM 338)

Michele Mascitti (1663/64–1760)

Sonáta pro housle a basso continuo, op. 1, č. 1

Adagio, Allegro, Allegro, Adagio, Allegro assai

(z *Sonate...*, Paříž 1704)

přestávka

Carl' Ambrogio Lonati (cca 1645–1710/15)

Sonáta pro housle a basso continuo

Adagio–Presto–Adagio–Presto, Vivace, Adagio, Allegro

(Coimbra, MM 63)

José António Carlos de Seixas

Sonáta, Ap. 16.3

(Coimbra, MM57)

[Allegro]

Anonym / Anonymous (1. pol. 18. stol.)

Sonáta

(Coimbra, MM 63)

[Adagio], [Allegro]
(obě sonáty hrány vcelku jako třívětá sonáta)

Domenico Scarlatti (1685–1757)

Sonáta pro cembalo, K. 4
Allegro

Sonáta pro cembalo, K. 8
Allegro

Sonáta pro sólový nástroj a basso continuo, K. 88
Grave, Andante moderato, Allegro, Minuet

LUDOVICE ENSEMBLE

Luca Giardini – housle

Diana Vinagre – violoncello

Josep Maria Martí – kytara

Fernando Miguel Jalôto – cembalo, varhany, umělecký vedoucí

Ludovice Ensemble

Už od svého založení v roce 2004 je lisabonský Ludovice Ensemble významným pojmem na portugalské hudební scéně. Interpretační přístup souboru vykazuje středomořský smysl pro drama a rétoriku, jež jsou zároveň znakem barokní expresivity. Repertoár souboru se opírá o hudbu 17. a 18. století zejména francouzské, portugalské a německé provenience, významně zastoupená je však i tvorba italských a anglických autorů. Soubor se zaměřuje na neznámé skladby a na uvádění pozapomenutých pokladů hudební minulosti.

Členy Ludovice Ensemble jsou vedle zakladatelů Fernanda Miguela Jalôto a Joany Amorim přední portugalské hráči na historické nástroje a specialisté na interpretaci starší hudby, stejně jako význační zahraniční umělci, k nimž vedle hudebníků patří též herci, tanečníci a mimové. Soubor hostoval na většině významných portugalských pódii a festivalů, dále v Belgii (AMUZ v Antverpách), Nizozemí (Utrecht Oude Muziek Festival), Španělsku (festivaly v Daroce, Peñíscole, Jace a Lugu) a Francii (festivaly v La Chaise-Dieu a Vivarais-Lignon). Umění Ludovice Ensemble je zaznamenáno na nahrávkách pro portugalskou vysílací společnost RDP/Antena 2 a televizní stanici MEZZO. V roce 2011 se soubor úspěšně účastnil předváděcí akce asociace evropských festivalů staré hudby REMA. První CD nahrávka, obsahující výběr z francouzských barokních kantát, vyšla v lednu 2012 (Ramée/Outhere) a setkala se s nadšeným ohlasem kritiky.

Fernando Miguel Jalôto

Miguel Jalôto je absolventem Královské konzervatoře v Haagu, kde studoval ve třídě Jacquese Ogga. Navštěvoval také mistrovské kurzy Gustava Leonhardta, Oliviera Baumonta, Iltona Wjuniského a Ketil Haugsand a zdokonaloval se v dalších klávesových oborech, včetně hry na varhany, klavichord a kladívkový klavír. Miguel je držitelem magisterského titulu v oboru hudebního výzkumu na univerzitě v portugalském Aveiru. Jako doktorand ve studijním programu historické muzikologie na Universidade Nova v Lisabonu se věnuje pozdně-barokní duchovní hudbě v Portugalsku.

Miguel působí jako hostující cembalista při Orquestra Barroca Casa da Música v Portu a vedoucí skupiny basso kontinua při Gulbenkian Symphony Orchestra v Lisabonu. Je dlouhodobým členem lisabonského barokního orchestru Divino Sospiro. Jako sólista i jako vyhledávaný interpret basso continua vystupoval v Portugalsku, Španělsku, Francii, Belgii, Holandsku, Velké Británii, Austrálii, Polsku, Bulharsku a Japonsku a spolupracoval se špičkovými soubory jako například Oltremontano, Capilla Flamenca, La Colombina, La Galanía a Lyra Baroque Orchestra. Vystupoval pod vedením řady významných uměleckých osobností (např. Ton Koopman, Christina Pluhar, Rinaldo Alessandrini, Chiara Banchini, Christophe Rousset, Fabio Biondi, Antonio Florio, Harry Christophers, Andrew Parrott, Erik Van Nevel, Riccardo Minasi a Kenneth Weiss). Miguel Jalôto je zakládajícím členem a uměleckým vedoucím souboru Ludovice Ensemble.

2. 8. 2013, 19:30

Pražský hrad, Rudolfova galerie

Praha 1

Arcangelo della Musica

Lelio Colista (1629–1680)

Triová sonáta č. 3 D dur
(Oxford, Bodleian Library, cca 1650)
Grave, Allegro, Largo, Allegro, Adagio

Arcangelo Corelli (1653–1713)

Triová sonáta G dur, op. 1, č. 9
Allegro–Adagio, Allegro, Adagio, Allegro

Sonáta d moll pro housle a basso continuo, op. 5, č. 12, „La Follia“
(z *Suonati a violino...*, Řím 1700)

Téma a 22 variací

Georg Friedrich Händel (1685–1759)

Triová sonáta h moll, op. 2, č. 1, HWV 386b
Andante, Allegro non troppo, Largo, Allegro

přestávka

Domenico Scarlatti (1685–1757)

Sonáta g moll, K. 30 „Kočičí fuga ”

Arcangelo Corelli

Triová sonáta da camera G dur, op. 2, č. 12
Ciaccona: Largo–Allegro

Giovanni Maria Bononcini (1642–1678)

Sonáta da chiesa a moll pro dvoje housle a basso continuo, op. 6, č. 5
Largo e affettuoso–Adagio–Adagio–Allegro

François Couperin (1668–1733)

Le Parnasse, ou l'apothéose de Corelli – Grande Sonade en Trio
(z *Les goûts-réunis, ou Nouveaux concerts*, Paříž 1724)

CECILIA CON AMICI

Cecilia Bernardini – housle, umělecká vedoucí

Sayuri Yamagata – housle

Lucia Swarts – violoncello

Siebe Henstra – cembalo

Cecilia Bernardini

Cecilia Bernardini pochází z hudebnické rodiny. Po úspěšném absolutoriu na Conservatorium van Amsterdam, kde studovala u

Jana Repka, Vesko Eschkenazy a Ilyi Gruberta, se dále zdokonalovala ve třídě Davida Takena na Guildhall School of Music and Drama, kde se také, zejména díky setkání s Rachel Podger a později s Lucy van Dael, začala zajímat o interpretaci staré hudby. Bernardini je vítězkou řady mezinárodních interpretačních soutěží a finalistkou mezinárodní houslové soutěže Andrey Postacchiniho, kde obdržela zvláštní cenu za interpretaci Debussyho sonáty. V roce 2004 získala prestižní stipendium Antona Kersjese. V květnu 2005 obdržela druhou cenu v národní soutěži Oskara Backa, jejíž závěrečné kolo a provedení Bruchova houslového koncertu bylo zároveň debutem Cecilie ve velkém sále amsterdamského Concertgebouw. V roce 2006 obdržela zvláštní cenu za interpretaci skladby J. S. Bacha na mezinárodní soutěži Leopolda Mozarta v Augšpurku.

Jako hráčka na barokní housle spolupracuje Cecilia Bernardini se souborem Dunedin Consort v Edinburghu, s nímž jako koncertní mistr pod vedením Johnahna Butta v nedávné době pořídila nahrávku Bachových Braniborských koncertů a Janových pašijí. Pravidelně také vede orchestry či vystupuje jako sólistka s Nizozemskou Bachovou společností, soubory Zefiro, La Serenissima, New London Consort, The King's Consort, Ensemble Cordia a Orchestra of the Age of Enlightenment. Nahrává pro několik společností, včetně Sony Classics, která vydala její nahrávku Mozartových *Divertimenti* se souborem Zefiro.

Cecilia vystupuje v duu s fortepianistkou Keiko Shichijo a věnuje se komorní hře. S klavíristkou Mirsou Adami vyhrála v roce 2003 soutěž „Vriendenkran“, již pořádá amsterdamský Concertgebouw. Cecilia hraje také v triu s pianistou Gilesem Francisem a violoncellistkou Timorou Rosler (Serafino String Trio). K dalším interpretům, s nimiž spolupracuje na poli komorní hudby, patří Colin Carr, Kristian Bezuidenhout, Richard Egarr, Rick Stotijn, Alexandre Tharaud a Alfredo Bernardini. Hraje na nástroj Santa Serafina z roku 1750, který jí laskavě zapůjčila Nizozemská nadace hudebních nástrojů.

Sayuri Yamagata

Po absolutoriu na Tohogakuen School of Music v Tokiu byla Sayuri Yamagata v roce 1984 přijata ke studiu barokních houslí na Královské konzervatoři v Haagu, ve třídě Lucy van Dael. Od roku 1987 vystupovala pod vedením celé řady proslulých interpretů barokní hudby, jako jsou Anner Bijlsma, Gustav Leonhardt, Sigiswald Kuijken, Philippe Herreweghe a Bob van Asperen. Sayuri Yamagata je častým hostem významných koncertních pódíí v Evropě, Austrálii a Japonsku. Její sólová i komorní hra je zaznamenána na řadě CD nahrávek. Od roku 1985 je členkou Orchestru 18. století, v jejímž čele stojí Frans Brüggen, a od roku 2005 je koncertním mistrem orchestru Nizozemské Bachovy společnosti a jednou z kmenových členek souboru Musica Amphion.

Lucia Swarts

Violoncellistka Lucia Swarts studovala u Annera Bijlsmy na Královské konzervatoři v Haagu, kde v roce 1982 získala sólový diplom. V téže roce debutovala v Malém sále amsterdamského

Concertgebouw v koncertní řadě „New Vintage“ pro talentované interprety. Vedle řady sólových vystoupení se věnuje komorní hře, a to v hudbě všech stylových období. Spolupracuje s renomovanými interprety, jako jsou Leo van Doeselaar, Siebe Henstra, Michael Chance, Ryo Terakado, Harry van der Kamp a Jos van Immerseel. Od roku 1983 byla členkou a hostem řady hudebních těles a uskupení, z nichž k nejvýznamnějším patří ASKO Schoenberg Ensemble, Amsterdam Bach Soloists, Nieuw Ensemble a Anima Eterna Trio. Je první violoncellistkou barokního orchestru při Nizozemské Bachově společnosti. Se zmíněnými soubory nahrála bezpočet CD a DVD záznamů pod vedením dirigentů Reinberta de Leeuw, Olivera Knussena, Gustava Leonhardta, Jose van Veldhova a dalších. Pět jejích sólových CD zahrnuje nahrávky Vivaldiho violoncellových sonát, skladby pro violoncello a klavír autorů 19. století (s pianistou Leo van Doeselaarem), italské violoncellové koncerty a Boccheriniho violoncellové sonáty. Lucia Swarts vyučuje hru jak na moderní, tak na barokní violoncello na Královské konzervatoři v Haagu. Pravidelně také vede interpretační kurzy v Holandsku a zahraničí, jako například mistrovské kurzy při festivalu v Daroce ve Španělsku, Dorts Cello Festivalu a festivalu Petera de Grote.

Siebe Henstra

Po ukončení studií cembalové hry na Sweelinck Conservatorium v Amsterdamu (pod vedením Gustava Leonhardta a Tona Koopmana) se Siebe Henstra stal vítězem prestižních soutěží v Edinburghu (1982) a v Amsterdamu (1987). V téže době začal spolupracovat s několika významnými tělesy včetně Nizozemské Bachovy společnosti, Orchestru 18. století, Royal Concertgebouw Orchestra a souborů Leonhardt Consort, Tokyo Baroque, La Petite Bande a Ricercar Consort. Zúčastnil se řady CD, rozhlasových a televizních nahrávek, mimo jiné pro společnosti Ricercar, Denon, Philips, Deutsche Harmonia Mundi, Sony a Telefunken. S uvedenými soubory či jako sólista vystupoval ve většině evropských zemí, Japonsku, Rusku, Mexiku a USA. Často také vystupuje v duu s violoncellistkou Lucií Swarts a pravidelně také v čistě klávesové formaci Der prallende Doppelschlag s cembalistou, varhaníkem a hráčem na klavichord Mennem van Delft. Siebe Henstra vedl mistrovské kurzy ve Finsku, Německu, Itálii, Portugalsku, Francii, Japonsku, USA, Mexiku, Katalánsku a České republice a od roku 1988 vyučuje cembalovou hru na konzervatoři v Utrechtu. Řada jeho sólových nahrávek zahrnuje CD s Italskými skladbami ze 17. století, věnovanými cembalu, a kompletní nahrávku díla pro klávesové nástroje Matthiase Weckmanna (obojí pro Ricercar). Siebe Henstra nahrál také sólová díla pro klavichord pro Muzeum hudebních nástrojů v Bruselu a přispěl k vysoce ceněné nahrávce kompletního díla Sweelinckova (mj. cena Edison Award, 2003, a Deutsche Schallplatten Kritik Preis, 2003).

6. 8. 2013, 19.30

Pražský hrad, Španělský sál

Praha 1

Římská slavnost

Arcangelo Corelli (1653–1713)

Concerto grosso B dur, op. 6, č. 5

Adagio–Allegro, Adagio, Allegro, Largo–Allegro

Giovanni Bononcini (1670–1747)

Voglio piangere (árie Maddaleny z oratoria *La Maddalena a 'piedi di Cristo*)

Georg Friedrich Händel (1685–1759)

Concerto grosso G dur, op. 3, č. 3, HWV 314

Largo e staccato, Allegro, Adagio, Allegro

Alessandro Scarlatti (1660–1725)

La tua destra, ò sommo Dio (árie Giuditty z oratoria *La Giuditta*)

přestávka

Antonio Vivaldi (1678–1741)

Vedrò con mio diletto (árie Anastasia z opery *Il Giustino*, RV 717)

Arcangelo Corelli

Concerto grosso c moll, op. 6, č. 3

Largo, Allegro, Grave, Vivace, Allegro

Georg Friedrich Händel

Lascia la spina, cogli la rosa

(árie Piacere z oratoria *Il Trionfo del Tempo e del Disinganno*, HWV 46a)

Chi ben ama non paventa

(árie z kantáty *Aminta e Fillide, Arrista il passo*, HWV 83)

Claire LEFILLIÂTRE – soprán

ARTE DEI SUONATORI

Aureliusz Goliński – housle, umělecký vedoucí

Ewa Golińska, Adam Pastuszka, Karin Samuelsson, Małgorzata Malke – housle

Dymitr Olszewski, Anna Nowak-Pokrzywińska – viola

Tomasz Pokrzywiński – violoncelo

Stanisław Smolka – kontrabas

COLLEGIUM MARIANUM

Jana Semerádová – flauto traverso, umělecká vedoucí

Lenka Torgersen – koncertní mistr

Simona Tydlitátová, Petra Ščevková, Jan Hádek, Josef Žák – housle

Vojtěch Semerád, Andreas Torgersen – viola

Hana Fleková, Petr Hamouz – violoncello

Ondřej Balcar – kontrabas

Sebastian Knebel – cembalo

Jan Krejča – teorba

Claire Lefilliâtre

Zaujetí barokním zpěvem a výrazem vedlo Claire Lefilliâtre k dalšímu zdokonalování v hlasovém oboru (u Alaina Bueta a Raphaëla Sikorského), ale také k podrobnému studiu barokní deklamace a gestiky (u Eugèna

Greena a Benjamin Lazara), Alexandrovsky techniky v aplikaci na zpěv a jevištní pohyb (Agnès de Brunhoff) a k cílenému zájmu o francouzskou a italskou hudbu 17. století. Díky bohatým zkušenostem v barokním repertoáru je dnes Claire Lefilliâtre vyhledávanou interpretkou a sólistkou a pravidelně spolupracuje s řadou předních souborů. Její umění měli možnost obdivovat posluchači ve významných koncertních sálech a operních domech ve Francii i v zahraničí (např. Opéra Comique v Paříži, Opéra de Rouen, Opéra d'Avignon, Oude Muziek Festival v Utrechtu, Petrohradská Filharmonie, Palau de la Música v Barceloně, Academia Santa Cecilia v Římě, Palác umění v Budapešti, Bozar Festival v Bruselu, Concertgebouw v Amsterdamu, Tokio, New York, Buenos Aires a Šanghaj).

Od roku 1999 je jednou z hlavních pěveckých sólistek souboru Le Poème Harmonique, jehož představení pod vedením Vincenta Dumestra se dlouhodobě těší uznání publika i kritiky. Claire Lefilliâtre účinkovala v intermezzech Moliérova *Měšťáka šlechticem* v inscenaci, s níž Le Poème Harmonique v letech 2004–2011 vystupoval v téměř všech evropských zemích. V roce 2006 ztvárnila titulní roli v opeře *La Vita Humana* Marca Marazzoliho (utrechtický Concertgebouw, Festival d'Ambroise, AMUZ ad.) a v lednu 2008 vystoupila jako Hermione v Lullyho *Cadmus et Hermione* (dir. Vincent Dumestre, rež. Benjamin Lazar), nejprve v Opéra Comique a v následující sezoně na řadě míst Francie (2009–2010). Účast na nových hudebně-divadelních projektech, z nichž většinu režíroval Benjamin Lazar, jí umožnila objevovat nové způsoby interpretace. V uplynulém roce vystoupila jako Clori v Cavalliho *L'Egisto* (dir. V. Dumestre, rež. B. Lazar) v pařížské Opéra Comique a v Opeře Rouen. V roce 2013 ztvárnila Claire Lefilliâtre role Musicy a Messagiere v inscenaci Monteverdiho *Orfeje* připravované souborem Akadémií pod vedením Françoise Lasserre (New Delhi a Cité de la musique v Paříži). Vystoupí také v komorních programech se soubory jako Le Poème Harmonique (Miami, Houston, Lyon, Madrid, Luxemburg), la Fenice (Brusel, Paříž, Londýn) a dalšími. Příští sezona přinese angažmá v Canteloubových *Les Chants d'Auvergne* a spolupráci s belgickým souborem Oxalys, a také provedení Mahlerovy 4. symfonie.

Arte dei Suonatori

Jedním z hlavních uměleckých cílů barokního orchestru Arte dei Suonatori je snaha o zachycení skutečného ducha barokní doby, podložená nejenom důkladným studiem pramenů a repertoáru 18. století, ale také přijetím dobového způsobu uvažování o hudbě a jejím provozování.

Soubor sídlící v Poznani založili v roce 1993 houslisté Ewa a Aureliusz Goliński, kteří kolem sebe brzy shromáždili skupinu mladých talentovaných interpretů. Jádrem souboru byli původně především polští hráči, časem se skladba orchestru rozrůžnila a řada členů dnes přijíždí z Německa, Anglie, Holandska, Francie a Irska. Od roku 1998 orchestr pořádá rozsáhlý cyklus hudebních projektů pod názvem Early Music – Persona Grata, z něhož se záhy vyvinul prestižní festival, považovaný dnes za pevnou součást polské kulturní scény. V průběhu let stál soubor také u zrodu a průběhu mnoha dalších hudebních počinů a festivalů včetně Music in Paradise v Paradyži, Händelova festivalu v Toruni, poznaňského Baroque Bows and Strings festivalu či festivalů Three Baroques ve Vratislavi a Midsommer

Barok

v Kodani.

Orchestr pravidelně spolupracuje s významnými světovými sólisty a dirigenty. Na svém kontě má řadu CD nahrávek, mimo jiné pro společnosti BIS Records, Alpha a Channel Classics. Z četných prestižních ocenění jmenujme alespoň Diapason d'Or, Choc du Monde de la Musique, Luister 10, 10 de Repertoire, Classics Today a Classic CD. Titul „La Stravaganza“ s hudbou Antonia Vivaldiho a Rachel Podger jako sólistkou byl časopisem *Gramophone* jmenován „Barokní nahrávkou roku 2003“. S nadšeným ohlasem kritiky se setkala také nahrávka Concert gross Op. 6 G. F. Händela, již Arte dei

Suonatori pořídili pod taktovkou Martina Gestera (např. „CD měsíce“ *BBC Music Magazine* a Prelude Classical Music Awards – CD roku 2009), a nejnovější nahrávka souboru, obsahující Vivaldiho koncerty pro smyčce: „Dosud žádný soubor dobových nástrojů nedosáhl podle mého v daném repertoáru tak dokonalého spojení hráčské disciplíny a rytmické neochvějnosti se spontánností a nadšeným novátorstvím, jako přinášejí Arte dei Suonatori ve své nové nahrávce.“ (*Fanfare*)

Aureliusz Goliński

Aureliusz Goliński se hudbě věnuje od pěti let, kdy byl nejprve žákem svého otce houslisty Ryszarda Golińského a později Stanisława Hajzera na hudební škole v Zelené hoře. Už tehdy se zrodil Golińského zájem o komorní hudbu a brzy poté o autentický přístup k interpretaci staré hudby. Hned v prvním roce studia založil soubor staré hudby Dankwart Consort a jen o několik let později stál, spolu s manželkou Ewou Golińskou, u zrodu souboru Arte dei Suonatori, jehož je dnes uměleckým vedoucím.

Roku 1998 vznikl z iniciativy Arte dei Suonatori a šéfredaktora čtvrtletníku *Canor* Cezara Zycha cyklus pravidelných koncertů s účastí předních interpretů z celého světa. Orchestr Arte dei Suonatori také inicioval a organizačně zaštilil několik festivalů staré hudby v Polsku. Soubor má mezinárodní složení, vedle polských interpretů jsou jeho stálými členy umělci z Francie, Holandska, Německa, Finska, Velké Británie, Čech a Slovenska. Jejich vystoupení a CD nahrávky se pravidelně setkávají s nadšeným ohlasem kritiky a prestižními oceněními (např. Diapason d'Or, Gramophone Editors' Choice, Choc du Monde de la Musique, Luister 10, 10 de Repertoire, Classics Today, Classic CD a Prelude Classical Award). Aureliusz Goliński působí také pedagogicky na Královské konzervatoři v Kodani, kde vede houslovou třídu.

Collegium Marianum

Pražský soubor Collegium Marianum se od svého založení v roce 1997 věnuje provádění hudby 17. a 18. století se zaměřením na české a ve střední Evropě působící autory. Jako jeden z mála takto profilovaných profesionálních souborů v České Republice má na repertoáru nejenom koncertní díla, ale pravidelně se věnuje také scénickým projektům.

Soubor pracuje pod uměleckým vedením flétnistky Jany Semerádové, která zároveň působí jako sólistka u významných evropských orchestrů. Badatelská činnost Jany Semerádové, stejně jako její studium barokní gestiky, deklamace a tance, umožnily rozšířit umělecký profil souboru od čistě hudebního zaměření k propojení s barokním tancem a divadlem. Jsou také předpokladem nevšedních dramaturgií souboru, jež obsahují řadu novodobých premiér děl hudební historie. Soubor úzce spolupracuje s významnými evropskými choreografy, režiséry, sólisty a dirigenty, jako jsou Gudrun Skamletz, Benjamin

Lazar, Jean-Denis Monory, Sergio Azzolini, François Fernandez, Hana Blažíková, Simona Houda-Šaturová či Damien Guillon.

Collegium Marianum se těší uznání zahraniční i české odborné kritiky a pravidelně natáčí pro Českou televizi, Český rozhlas a zahraniční rozhlasové stanice. Vystoupení souboru na festivalech a prestižních pódii (např. Tage Alter Musik Regensburg, Bachfest Leipzig, Potsdam Festspiele, Mitte Europa, Festival de Sablé, Bolzano Festival, Palau Música Barcelona, Pražské jaro, Svatováclavský hudební festival a Concentus Moraviae) byla přijata s velkým ohlasem. V roce 2008 soubor zahájil úspěšnou spolupráci s hudebním vydavatelstvím Supraphon, které v rámci řady „Hudba Prahy 18. století“ vydalo již pět jeho nahrávek: *J. J. I. Brentner – Koncerty a árie, Rorate coeli – Advent a Vánoce v barokní Praze*, *F. Jiránek – Concerti* (RRI Editor's choice, Diapason), *J. D. Zelenka – Sepolcri* (Tip Harmonie) a *Musici da camera* (Tip Harmonie). Ansámbl se také podílel na vzniku profilového CD sopranistky Simony Houda-Šaturové (*Gloria*).

V letošním roce Collegium Marianum pořádá již třináctý cyklus koncertní řady Barokní podvečery. Tematicky zaměřenou dramaturgií a úzkým propojením s historickými prostory starobylé Prahy představují Barokní podvečery ojedinělý projekt nejen v českém, ale také mezinárodním kontextu. Collegium Marianum je rezidenčním souborem Mezinárodního hudebního festivalu Letní slavnosti staré hudby.

V roce 2009 se Collegium Marianum stalo nositelem ocenění za zásluhy o kvalitu a šíření české hudby udělovaného českou sekci Mezinárodní hudební rady UNESCO.

Jana Semerádová

Flétnistka Jana Semerádová je absolventkou Pražské konzervatoře, Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze (Teorie a provozovací praxe staré hudby) a Královské konzervatoře v Den Haagu (ve třídě Wilberta Hazelzeta). Je laureátkou mezinárodních soutěží v Magdeburku a Mnichově. Jana Semerádová je uměleckou vedoucí souboru Collegium Marianum, dramaturgem koncertního cyklu Barokní podvečery a mezinárodního festivalu Letní slavnosti staré hudby. Věnuje se intenzivní badatelské činnosti v českých a zahraničních archivech a studiu barokní gestiky, deklamace a tance.

Na svém kontě má řadu CD, nahrávky se souborem Collegium Marianum jsou součástí úspěšné řady „Hudba Prahy 18. století“ u vydavatelství Supraphon. Pravidelně též nahrává pro Českou televizi a Český rozhlas. Jako sólistka vystupuje na významných evropských pódiiích (např. Bachfest Leipzig, Mitte Europa, Musikfestspiele Potsdam, Centre de Musique Baroque de Versailles, Festival de Sablé, Innsbrucker Festwochen, Pražské jaro, Tage Alter Musik Regensburg, Vantaa Baroque, Konzerthaus ve Vídni a Berlíně, Palau de Música Barcelona) a pravidelně účinkuje se soubory Akademie für Alte Musik Berlin, Wrocławska Orkiestra Barokowa, Arte dei Suonatori, Batzdorfer Hofkapelle, Ars Antiqua Austria nebo modern_times1800.

Lenka Torgersen

Lenka Torgersen studovala hru na housle na plzeňské konzervatoři a poté na AMU v Praze ve třídě prof. V. Snítily. Po absolutoriu v roce 1998 se začala intenzivně věnovat hře na barokní housle a v letech 1999–2003 se zdokonalovala na Schole Cantorum Basiliensis ve třídě prof. Chiary Banchini.

Je koncertním mistrem La Cetra Barockorchester Basel, Collegium Marianum a Collegium 1704 a pravidelně spolupracuje s dalšími českými i zahraničními soubory, např. Ensemble 415, Freitagsakademie Bern, conSequenza, Ensemble Inégal ad. Jako komorní hráč i sólistka vystupuje na významných evropských pódiiích a festivalech. Nahrává pro renomované společnosti jako Harmonia Mundi, Accent, Zig-Zag Territoires, Pan Classics, Supraphon ad. Od roku 2008 vyučuje hru na barokní housle a komorní hru na Univerzitě Karlově v Praze ve studijním programu zaměřeném na historickou interpretační praxi, který poskytuje Collegium Marianum.

